

34. Apám keze meleg. Anyámé hideg, de az is jó. Anyám mindig húz. Hurcol, mint egy súlyt. A bátyámat nem hurcolja, akkor ő nem súly. Habcsók. Apám nem húz, ő sétál velem. Inkább én őt, de az nem súly. Nem is tudom húzni, csak úgy csinálok. Egy hegyet csak az Úristen tudna elhúzni. Az Úr hurcolja apámat, vicces. Magyarországon már nincsenek hegyek, mondja anyám, voltak, de már nincsenek. Minden országban van hegy. Aztán mutat a bátyám egy térképet, Hollandia, tényleg nincs hegy. Honnan ez a térkép?, kérdi apám. Én csomagoltam be, mondja anyám. Apám hosszan hallgat. Olyan, mint amikor imádkozna, de nem sikerül szegénynek. Aztán felhorkant, bocsánat, tényleg, mint egy disznó. Mi a francnak, azt mondja meg, mi a francnak ide egy Európa-térkép? Már üvölt: Mi az úristennek?! Röpülni, szívem, röpülni. Úgy mondja, mintha szerelmes volna. A barna a hegy. Magyarországon is van barna, nem sötétbarna, de mégis. A hegy csúcsán se vagyok közelebb az Istenhez. Ha mindenütt ott van. Azt azért nem hiszem, hogy a budiban is. Sok ilyen példát lehet mondani. Mert ha ott van a szívemben, mért ne lenne a beleimben? De ilyet nem mondunk. Bár azt már hallottam, hogy anyád beleiben lakozik a halál. Isten valahogy másképp van, kicsúszik a kezünk közül. Beesteledett, apám a kocsmában, anyám Róza nénivel a bazsarózsa körül. Beront a bátyám, bokáján a madzag, akár egy bilincs. Tombol. Mintha módszeresen föl akarná számolni a szobát. Tör-zúz. Zihálva megtorpan, derúsen körbepillant a pusztításon. Kérdő, ijedt pillantásomra mondja: Hogy mit csinálok? Attól tartok, te pöcs, attól tartok, imádkozom.

35. Most akkor melyikünk a Júdás? A padlásra szentképesen esik be a ferde fény. Táncol a por. Tök mindegy, akarsz te? Vala pedig húsvét, és két nap belemúlván az kovász nélküli pogácsáknak innepe; az papi fejedelmek és írástudók keresnek vala alkalmatosságot arra, mimódon engemet álnoksággal megfogván ölhetnének. Álnoksággal, mert mondják vala pedig, ne innepek napján, hogy az község fel ne zendüljön. Ekkor Júdás Iskáriotes, egy az tizenkettő közül, elméne az papi fejedelmekhez, hogy éngemet azoknak elárulna. Amazok ezt hallván örvendenek vala rajta, és fogadják, hogy neki pénzt adnának. Keres vala ezért alkalmatosságot arra, hogy éngemet elárulhatna. A pogácsás innepeknek első napján, mikor is az húsvéti iffi báránnyal áldoznak vala, mondának nékem az én tanítványaim: Holott akarod, hogy elmenvén megkészítsük az te ételedre az húsvéti bárányt? Mondám, készítették. És amikor berontott vala az setét, elmenék az tizenkét tanítványokkal. S mikor letelepedénk volna, és ennénk, mondám: Bizony mondom néktek, egy tiközületek elárul éngemet, ki énvelem eszik. És azok kezdenek szomorkodni és nékem egyenként mondani: Én vagyok-é?, másik is, én vagyok-é? Én pedig felelvén mondám nekik, egy az tizenkettő közül, aki énvelem az tálba mártogat. Mert az embernek fia elmegy, az mint meg vagyon öfelőle írva, de jaj annak az embernek, az ki által elárultatik az embernek fia, jó volt volna annak az embernek, ha nem született volna.

36. Örülök, hogy megszülettem. Ezt szívesen elmondanám a bátyámnak. Ő meg az írásnak örül. Hogy ő akkor is írna, ha nem született volna meg. Nála a füzete, mindig ír. Kint a földeken is. Meg van kötve, mint egy kutya, és ír. Mindent leír. Ő mondta. Csak a minden érdekes. Mindent leír, amit lát, nyitott szemmel, csukott szemmel. Ő mondta. A bátyám mindent megjegyez. Eszes. Vihogok, én csupán a bátyámat jegyzem meg. Van ez a történet, mondja. Nem lemásolni akarom, hanem olyan lapokat alkotni, amelyek megegyeznek az eredetivel. Érted, pöcsös? Nem. És az is hülyeség, hogy akkor is írna, ha meg se született volna. Megható. De hol? Anyánkban vagyunk akkor is, ha nem születünk meg? A születésnek is köze lehet a végtelenhez. Akkor a halálnak is. A bátyámnak szavak kellenek, nekem a csönd. A rossz csönd csak a szavak helyén van. Ez kevés, a szó alakú csönd. Álmodok is szavakat, nem rémálom, de azért fárasztó. Olyanokat is, amelyeket nem ismerek. Például vala. A vala az nekem nem is szó. A valag az szó. Apám részegen se mond csúnya szavakat. Ritkán. Te jó ég, de nagy valaga van Róza nénédnek. Például ez. A bátyám írja a történetet. Lehet, hogy ezt nem volna szabad. Még a végén az Isten is szó lesz. Egy a szavak közül. Mint a vala. Nem tetszik ez nekem. Lehet, persze, hogy nincs más út. Csak az mond el egy történetet – nem tudom.